

Redacția și Administrația
Cluj Str. Nicolae Iorga Nr. 6-8

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 10.000 Lei, pe 6 luni
5000 Lei, pe 3 luni 2500 Lei Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
Inregistrată la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reparație Nr. 3651 din 1946

Puterea de sus

Mântuitorul, Domnul Isus Hristos, după ce a săvârșit lucrarea răscumpărării și a mântuirii neamului omenesc, pentru care a venit în lume, înainte de a se înălța la cer a lăsat apostolilor să continue opera Sa. „Precum m'a trimis pe mine tatăl și eu vă trimit pe voi. Drept aceea mergând în toată lumea învățați toate popoarele”. Dar tot El le-a poruncit zicând: „De Ierusalim să nu vă depărtați până ce nu vă veți îmbrăca cu putere de sus”.

Această „putere de sus” a fost coborârea Spiritului Sfânt peste ei în ziua de Rusalii, după promisiunea făcută lor de Domnul: „Alți Mângâietori voi trimite vouă, Spiritul Adevărului, care dela Tatăl purcede. Acela va rămâne cu voi în veci”.

Propovăduirea Evangheliei avea să se facă, deci, nu cu puteri omenești, ci cu putere de sus, conlucrarea Spiritului Sfânt. Mântuitorul nu putea lăsa continuarea operei Sale până la sfârșitul lumii numai în seama slabelor puteri omenești, a înțelepciunii omenești, care poate rătăci, a voinței omenești care poate merge și pe drum greșit. Adevărul vecinic adus în lume de Hristos trebuia pus sub paza lui Dumnezeu—Spiritul Sfânt. El le-a dat apostolilor și urmașilor lor, el a dat Bisericii și-i dă mereu, putere și tărie, înțelepciune și curaj, pentru a propovădui așa încât adevărul Domnului „să rămână neschimbat în veci”.

Biserica e îmbrăcată cu „putere de sus”, și numai ea. Ea ține locul Mântuitorului în lume. Deacea cine nu ascultă de Biserică e ca „un păgân și vameș”. Și Biserică nouă nimeni nu poate întemeia, ci toți trebuie să ascultăm de cea întemeiată de Hristos „pe care porțile iadului nu o vor învinge”.

I. Agârbiceanu

DUHUL ADEVĂRULUI

În ziua Rusalilor s'a pogorît din cer peste Apostoli, *Duhul Adevărului*. Prin focul său le-a risipit și umbra îndoielii.

Duhul Adevărului, i-a făcut din fricoși, îndrăzneți până la înfruntarea morții, de a cărei frică stăteau mai înainte cu ușile încuiate. Această putere numai Adevărul o are.

Duhul Adevărului i-a făcut să înțeleagă dragostea Tatălui ceresc pentru lume. Duhul Adevărului i-a făcut să priceapă jertfa Fiului pentru noi oamenii și acelaș *Duh al Adevărului* l-a aprins cu căldura sa până la înflăcărare.

Duhul Adevărului poartă în sine sămânța și rodul eroismului și al martiriului adevărat,

În ziua Rusalilor au înțeles și Apostolii că viitorul taie din ramurile viței, nu spre a o mutila ci spre a o face mai roditoare. Acum pricep și ei rostul suferinței și jertfei.

Așa vom înțelege și noi Adevărul deplin și rosturile încercărilor noastre, dacă va sălășlui și asupra noastră Duhul Adevărului. Să ne rugăm deci:

„*Duh al Adevărului, vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește de toată întinâciunea și mântuiește Bunule sufletele noastre.*”

FL MUREȘANU
protopopul ortodox al Clujului

Mângâietorul

Isus Hristos și-a împlinit făgăduința. După ce s'a înălțat la cer a „rugat pe Tatăl să ne dea alt Mângâietor” care să fie pururea cu noi. (Ioan 14, 16).

Mângâietorul a venit. Și a început lucrarea de mângâiere și întărire a Bisericii și a sufletelor.

De câteori s'au abătut vremuri grele, vremuri tulburi, asupra creștinătății, de atâtea ori și ajutorul Mângâietorului a fost mai mare.

Cine dintre noi nu este încercat? Cine n'are ceva de suferit? Dar cine ne poate mângâia în dureri? Singur Mângâietorul, care e în stare să ne facă chiar și moartea plăcută.

Sf. Ștefan, bărbat plin de Spiritul Sfânt (Fapte 6, 5), a găsit că-s ușoare pietrele cu cari a fost omorât.

Sf. Laurențiu, martir plin de credință și de Spirit sfânt, fiind pedepsit să fie fript pe cărbuni aprinși, râdea de prigonitorii săi, așa-i părea de plăcut a sta pe foc. „Sunt destul de fript pe partea aceasta, zicea el, întoarceți-mă pe cealaltă”.

Iar noi cei de azi, cari sărbătorim pogorirea Spiritului, ce necazuri am putea avea pe cari să nu fie în stare Mângâietorul să le ușureze.

Să-l rugăm și va veni și va ajuta slăbiciunile noastre. (Rom. 8, 26).

Pr. N. Pura

Roadele Duhului

de Păr. Teodor Ciceu

La plinirea vremii, Duhul Sfânt s'a pogorît peste apostoli în chip de limbi de foc. Și îndată din slabi ajung tari, din fricoși îndrăzneți și din nepricepuți înțelepți. De-acum nici o armă nu le mai poate sta împotrivă. Darurile Duhului Sfânt au trecut apoi la toți câți s'au botezat în Hristos și-au crezut în El. Duhul Sfânt ajută închinătorilor lui Hristos să

(continuare în pagina 2)

Isus, ridicându-și ochii săi spre cer azis: Părinte sfinte, pe aceștia ce mi-i-ai dat, păzește-l în numele Tău, ca toți să fie una, precum Tu Părinte ești în mine și eu în Tine, așa și ei în noi una să fie. (Ioan 17)

Roadele Duhului

(Urmare din Pagina 1)

binevestească pe Mântuitorul, le descoperă tainele cele ascunse ale împărăției lui Dumnezeu, îi luminează, îi mângâie, îi înflăcărează, îi întărește, îi sfințește și îi învață tot Adevărul. Duhul Sfânt sfințește întreaga viață. Dela leagăn la mormânt Duhul Sfânt ne ajută cu harul său și ne sprijinește cu darurile sale. Celui neînțelept, Duhul Sfânt îi dă înțelepciune, celui neînțelept înțelegere, celui nehotărât sfat, celui slab în credință tărie, celui neînvinș știință, celui mândru smerenie, și celui nepăsător îi dă frica lui Dumnezeu. Duhul Sfânt e adevărul și dragostea cea adevărată, care însuflețește, înfierbântă și mișcă inimile până la eroism și mucenicie. El topește ghiața ne-

credinței, arde și curăță sufletele de rugina și murdăria păcatelor. Afară de Duhul Sfânt nu e creștinism, nu e Biserică, nu e preoție, nu e propovăduire și nu e mântuire. Duhul Sfânt e Dumnezeu pe pământ, care conduce și păstorește Biserica lui Hristos. La amar și la necaz Duhul Sfânt e mângâietorul credincioșilor. În vârtejul nesiguranței e adevărul. În pustiu rătășilor e izvor nesecat de bunătate. În umbra morții e dătătorul de viață. În întunerecul păcatelor e lumina vieții. Pe căi strâmbe e îndreptarul credinței. Iar în lupta cu cel viclean e mântuitorul sufletelor noastre.

Pr. Teodor Ciceu

Rugăciunea către Duhul Sfânt

Preasfinte Duh, ce 'n limbi de flăcări te-ai coborît pe-acest pământ
Și-ai împărțit peste Apostoli puterea focului Tău sfânt,
Aprinde-ți focul de tărie în sufletele omenirii,
Să ardă flacăra de jertfă, să ardă flacăra iubirii.

Preasfinte Duh ce peste viață împărțitor de Haruri ești,
Revarsă-le pe această lume din visteriile cerești,
Cunună în sufletele noastre puterea jertfei și-a iubirii
Și pentru cei iubiți de tine deschide poarta mântuirii.

În fața Ta ingenunchează smerita noastră rugăciune,
Tu dă-i putere de tărie, Tu dă-i putere de minune,
Aprinde 'n noi scânteia sfântă, să ardă în flacăra fierbinte
Și înfrățește pașii noștri pe veci cu-a Tale drumuri sfinte.

Aprinde-ne pe-altarul vieții din ceriuri focu-ți de tămâie
Și varsă în sufletele moarte puterea Ta de apă vie.
Alungă glasul ce ne chiamă din întuneric spre păcate
Și strânge 'ntr'o credință sfântă turma neamurilor toate.

ANTON CRIȘAN

Gânduri de Rusalii

Această sărbătoare ne este dată să o sărbătorim când natura e în plină putere de muncă și desfăcere.

Dela minunea „Limbilor de foc“ sunt multe secole și omenirea a trecut prin grele strămători și războaie după cum am trecut și noi generația care trăim azi, prin războiul acesta grozav care a lăsat în urmă atâta durere și suferință. Toate acestea ne sunt numai îndreptare.

Acum un an, mă găsiam într'un spital din Brașov și în salonul în care eram, aveam un soldat rus, care între altele mi-a spus următoarele:

„Pot să-ți fiu tată și ascultă ce-ți spun: Acest războiu se datorește păcatelor noastre și dacă nu ne vom reîntoarce la credința strămoșească pe care ne-a învățat-o părinții noștri, vor veni peste noi și alte suferințe cu mult mai grele și mai grozave ca până acum; deci te sfătuiesc să duci mai departe cuvintele mele“.

Când ne-am despărțit o lacrimă mi s'a prelins pe obraz și mult timp m'am gândit la vorbele lui.

Tot timpul acest ostaș lupta pentru credința lui și își apăra întâi de toate sufletul. Și Scriptură o avea totdeauna la el și unde și cum putea, răspânda Cuvântul Domnului.

La această sfântă sărbătoare a Pogoririi Spiritului Sfânt să ne examinăm și noi balanța faptelor noastre și să încercăm să ne îndreptăm greșelile trecutului spre o viață mai bună și mai creștinească.

Tineri și tinere, nu vă rușinați de Cuvântul Domnului, ascultați-L și propovăduiți-L, cum a propovăduit ostașul rus, cu plețele albite de ninsoarea timpurilor, și veți avea răsplată atât în viața aceasta, cât și în viața veșnică.

Gh. Dulfu

Puterile naturii în avion și tun

Sunt moartea fericii, în mâna de nebun,

Mașinile științei, în ne-adevăr amar și rău,

Când Diavolul la cârmă și nu e Dumnezeu.

A. Aciu

Proorocul Ieremia scrie:

„Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima dela Domnul!“

Binecuvântat să fie omul care, se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul!“ (Ieremia 17, 5-7).

Preasfinte Duh

Preasfinte Duh de viață darnic
Preasfinte împărțitor de har,
În fața ta ingenunchează
A noastră rugăciune iar...

Căci Tu ai dat vieții noastre
Botezul minunat de foc,
Ce-a cununat în noi durerea
Cu fericirea la un loc

Ai răsărit în fața noastră
Lumina altei noi vieți
Ca se ne-arăți atâtea sfinte
Și negrele frumuseți.

În inimi ne-ai aprins scânteia
Și focul altei noi iubiri,

Ca să-ți aducem Ție jertfa
Deplinei noastre dăruiri.

Făcut-ai sufletele noastre
Potir de aur minunat,
Și darnic le-ai umplut adâncul
Cu harul tău îmbelșugat.

Deschisu-ne-ai deacuma ușa
Slăvitului Ierusalim
Și fericirii fără margini
Părtași făcutu-ne-ai să fim...

De-atât noian de fericire
Ni e plin al inimii pahar.
Fii binecuvântat de-apururi
Preasfinte împărțitor de har.

T. Dorz

Pâinea vieții

OMULE! Alergând atât de mult după „pâinea de toate zilele“, nu-ți uita și de „Pâinea vieții de veci“, despre care Isus ne spune așa de limpede: „Eu sunt pâinea cea vie, care s'a pogorît din ceriu. De va mânca cineva din pâinea aceasta, va trăi în veci; și pâinea, care o voi da eu, Trupul meu este, pe care îl voi da pentru viața lumii.“

De nu veți mânca Trupul Fiului omului, și de nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Celce mănâncă Trupul meu și bea Sângele meu, are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci Trupul meu cu adevărat este mâncare, și Sângele meu cu adevărat este beutură. Celce mănâncă Trupul meu și bea Sângele Meu, rămâne în Mine și Eu în el. (Ioan 6, 51-56).

Năcazul lui badea Miron

— De ce ești amărât bade Miroane?

- Că n'am o gazetă.
- Dar tu nu știi citi.
- Că numai de fumat.
- Doar nu fumezi gazeta?
- Ba îmi trebuie și mie baremi una pe zi, ca să am în ce suci țigările.

Iată o explicație, de ce ajung cetitorii așa greu la o gazetă, căci dau cu zor după ele fumătorii proști.

„Vai pământului și mării! Căci diavolul a venit la voi, ou mânăle mare, știind că are puțină vreme...“ (Apoc 12, 12).

VIEAȚA CREȘTINĂ

Pagina pentru femei

Inchinare și program

Deschidem această rubrică pentru femei cu gândul la Precurata Fecioară Maria. Ei îi închinăm tot ce vom scrie aci.

In acest colț al „Vieții Creștine“ ne adresăm în primul rând femeilor creștine. Astfel sarcina de-a le scrie ar fi foarte ușoară, dacă ele ar fi cu adevărat creștine, sau cel puțin pe drumul de-a deveni creștine adevărate. Căci în acest caz ne-am înțeles, ca surorile bune și am aproba gândurile între noi încă înainte de a le cunoaște.

Însă dureros este să constatăm că puținele femei adevărat creștine se pierd în masa celor cu viață păgână, cari împreună cu cele ce nu sunt înscrise în ceata slăvită a lui Hristos, împetrișează orașele și satele, cu aceleași dorințe josnice, obiceiuri și fapte în afară de legile noastre creștine. S'ar putea pune întrebarea că de ce criticăm așa de aspru un neam de oameni botezați, cari de multeori își dau seama că există o deosebire între ei și cei neînsemnați cu semnul crucii. Răspundem cu cuvintele Mântuitorului: „după roadele lor îi veți cunoaște“. Și adăugăm că vom întrebuința biciul cel mai necruțător al cuvintelor pentru toate imoralitățile.

Iată acum câteva aspecte din înfățișarea exterioară a creștinilor de azi, câteva roade ale lipsei de caracter creștinesc.

Exceptând îmbrăcămintea sătencelor care deși are și părți neigienice, are și o parte bună: aceea de a acoperi trupul, amintim de îmbrăcămintea scandalosă a orașencilor. Constatăm: o nestăpânită slugărnice pentru modă. Pleptănătura care strigă și mărturisește un suflet neserios, este simbolul sălăvia pentru cochetărie și desmaț! Urmează masca de cremă, pudră, și roneneli, cari inseriu respectivul suflet între cei cari smintesc. Măinile, pentru frumusețea cărora se urăsc sumedenie de îndatari cari de sigur sunt vrăjmașe unei ființe captivante.

Ne oprim aci. O să revenim pe larg despre acestea și alte fapte negre.

N'am amintit încă nimica despre frumoasa noastră Regină cerească. Suntem atât de îndepărtate cu trup și suflet de Maria, încât ne e greu să ridicăm privirea spre locul de lumină pe care-l ocupă. Și totuși ne vom strădui să o vedem cu toată micimea noastră, fiindcă nu este alt model mai desăvârșit pentru femeile creștine.

Scopul nostru este să înălțăm din pe ochii surorilor noastre acoperemântul preocupărilor păcătoase, ca apoi să se convingă despre farmecul ceresc al adevăratei frumuseți ce pot să împodobească sufletul unei femei.

Beana Dr. Cimoca

O podoabă rară: SMERENIA

„Învățați dela Mine, căci sunt blând și smerit cu inima.“ (Mat. 11, 29).

Să înveți să fii smerit nu e un lucru ușor. În școala oamenilor, smerenia nu se învață; ea nu se învață decât în școala Domnului Isus. Cât de rari sunt oamenii smeriți cu adevărat! Multe lucruri i-a învățat Domnul Isus pe ucenicii Săi, când era cu ei pe pământ; cel mai greu lucru a fost smerenia.

Sf. Augustin fiind întrebat odată care este cea dintâi și cea mai mare virtute, a răspuns: „Smerenia“. — „Dar a doua care este?“ — „Smerenia“ a răspuns el. — „Și a treia?“ — „Smerenia“ a răspuns el din nou. Și avea dreptate, căci dacă suntem în adevăr smeriți, avem toate virtuțile și mari binecuvântări ne sunt date. Domnul dă har celor smeriți. Iarba e o înfățișare a smereniei. Domnul a făcut-o pentru cel mai de jos serviciu: s'o mănânce vitele. Dacă o calci în picioare, ea se ridică la răși; și dacă o tai, ea crește cu atât mai repede. Și totuși, cât de minunată este iarba în frumusețea ei!

Ploi mari cad pe vârfurile munților, și totuși ele rămân neroditoare, pentru că apa se scurge în văi și face astfel roditoare locurile de jos. Când

cinva este mândru, harul lui Dumnezeu poate să vină peste el, dar el rămâne tot uscat și gol; pe când acela care, prin îndurarea lui Dumnezeu, este smerit cu duhul, primește binecuvântare.

Toate virtuțile pot să fie imitate, — omul poate să facă pe credinciosul, pe cel plin de iubire, de nădejde, dar să facă pe smeritul, greu isbutește. Smerenia falsă este curând dată pe față.

Spicele pline de boabe de grâu își pleacă capul; cu cât mai multe boabe au, cu atât mai mult se pleacă; pe când cele seci și fanțose capul în sus. Ciocârlița se înalță foarte sus, dar își face caibul foarte jos, pe pământ. Priveghetoria cântă frumos, dar numai când este ascunsă, în singurătate și în noapte. Crăciile care au mai multe roade, acelea se îndoaie mai tare. Tot așa, cel mai sfânt creștin este și cel mai smerit.

Cea mai desgustătoare arătare o dă omul care face pe smeritul, și nu este smerit. El poate să intre în rândul celor ce se pocăiesc, dar curând se va vedea că n'a fost la el decât prefăcătorie. El poate să vorbească

Maică Precurată

O prea laudată, Maică Precurată,
Flori și bucurie, îți aducem ție,
Maică Precurată.

Tu, Maică, pe Sfântul Dumnezeu Cuvântul,
L'ai născut în lume, mai presus de nume,
Maică Precurată.

Flori și bucurie, îți aducem ție,
A noastră Stăpână, izvor și lumină,
Maică Precurată.

Cu milă ne adapă, de rele ne scapă,
O prea laudată, Maică Precurată,
Maică Precurată.

Flori și bucurie, îți aducem ție,
In veci fii mărită, Maică fericită,
Maică Precurată.

evlavios și să spună cuvinte mari de umilitate și totuși, în inimă să fie îngrozitor de mândru. O femeie zicea către o prietenă a ei, că ea a murit în totul pentru lume și trăiește de acum numai pentru Hristos. Dar aceea prietenă i-a răspuns: „Lucrul acesta se va vedea în zilele care urmează“. Și ce s'a văzut? Că aceea femeie spunea numai vorbe mari, dar în laurul ei era egoistă, mândră, încăpățanată și supărăcioasă.

Semnele adevăratei smerenii

1. Smerenia nu este supărăcioasă. Unde domnește supărarea, acolo și dracul mândriei își face mendrele. Adevărata smerenie rabdă ca o oaie la tăiere. Ea nu sblară, nici nu vorbește de rau, bârfind; la ea supărarea este dată morții.

2. Smerenia se cercetează pe sine. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în creștință. Puneți-vă la încercare pe voi înșivă“. (II Cor. 13, 5). „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși“ (I Cor. 11, 28). Când te cercetezi pe tine însuși, te pleci înaintea Dumnezeului tău și-L rogi: „Cercetează-nă Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei“. (Psalmul 139, 23). Dumnezeu dă atunci lumină. De ce mulți nu pot să deosebească duhurie și se lasă duși încoace și înapoi de feburite duhuri? Pentru că nu se cercetează pe ei înșiși; iar cercetarea de sine lipsește, pentru că lipsește adevărata smerenie. Smerenia adevărată nu lasă să tracă o zi fără să se cerceteze pe sine însăși.

3. Unde este cercetare de sine, acolo este și judecata de sine. Adevărata smerenie se judecă pe sine însăși. Dacă ne-am judeca singuri, n'am fi judecați“ (I Cor. 11, 31). Mulți cad sub judecata lui Dumnezeu, din pricină că nu s'au judecat singuri. Cât de trist este când copiii lui Dumnezeu se amestecă în treburile a'tora și nu-și văd de treburile lor! Decât s'ar apuca să măture gozul din fața ușii altuia, mai bine și-ar mătura gunoii din fața ușii lor.

4. Smerenia primește să i se spună lucruri oricât de grele. Un smerit rob al lui Dumnezeu primește să i se spună orice, chiar de către un copil. El cercetează toate, le duce înaintea lui Dumnezeu și ia apoi învățătura dela Domnul lui. El nu se crede prea învățat. Nu este disprețuitor față de nimeni care are să-i spună ceva. Cât de mare este această noblețe! Cât de bine îi stă smerenia unui rob al lui Dumnezeu!

Oh, primiți să vi se spună orice! Chiar dacă ceea ce vi se spune este pentru voi o doctorie amară și chiar dacă trebuie să vărsați lacrimi luând-o, primiți totuși să vi se spună! Mergeți pe calea smereniei și Dumnezeu vă va înălța la vremea Sa.

5. Smerenia este supusă. „Cei mai tineri să se supună celor bătrâni; și toți laolaltă, în legăturile dintre ei, să fie împodobiți cu smerenie“. Fiecare să socotească pe altul mai pe sus de sine însuși. Unul să dea iutătatea altuia. Ce frumos este într-o casă unde locuiește duhul smereniei, unde niciunul nu zice despre bunurile lui: „Sunt ale mele“, unde niciunul nu pretinde să fie bine văzut, unde totul este iacut spre sava lui Dumnezeu, unde fiecare se uită pe sine însuși și unde este supunere în duhul lui Hristos!

Să învățăm să fim smeriți! Domnul Isus zice: „Învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima“. Să învățăm deci acest lucru în fiecare zi. Să fim smeriți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Dacă în noi este foame și sete după smerenie, atunci prin aceasta se face tot mai mult loc Duhului lui Dumnezeu. Atunci nu va mai fi nevoie să cerșim — cum fac unii — botezul Duhului sau al focului, fiindcă totul vine dela sine. Nu vom mai dori după daruri care să izbească privirile (cum doreau Corintenii după darul vorbirii în limbă), fiindcă, dacă avem adevărată smerenie, atunci totul ne va fi dat. Adevărata smerenie este curată, ea este pusă în totul de o parte pentru Dumnezeu. Adevărata smerenie însă disprețuiește lauda dela oameni și nu ridică în slavă pe oameni, fiindcă ea știe bine că numai Dumnezeu este vrednic să fie laudat.

Am văzut odată „o plantă sensibilă“ scrie un credincios. Sufierea mea a atins-o ușor; îndată florile ei și-au plecat capul. Am pus mâna pe ea, și ea s'a vestejit. Așa este și cu smerenia. Ea este o plantă gingașă, careia îi place să fie retrasă. Cine se măgulește singur cu vorba că urmează Domnului în deplină smerenie, se înșală singur. Nu este adevărată smerenie, când gândim despre noi înșine că suntem mici; smerenie adevărată este atunci, când uităm de noi înșine. Moise nu știa că fața lui strălucea. Îndată ce începem să vorbim de smerenia noastră, smerenia a și sburat.

O, de ne-ar împodobi Domnul pe toți cu această aleasă podoabă: smerenia!

Prel. S. M. Valeria

Misionarul Vieții Creștine

Unul este Părintele nostru

Se aud aspre înfruntări dela unul — cărora le place a se numi „pocăiți”, — contra credincioșilor creștini, cari îi cheamă pe preoți, cu numele de „părinte”. Se provoacă la cuvintele Mântuitorului dela Matei, 23, 9: „și părinte să nu chemați vouă pe pământ, căci unul este părintele vostru, carele este în ceruri”.

E obiceiul lor, al „pocăiților”, de a lua cuvintele Scripturii în fraze frante, fara sa țină seama, de legătura lor, în locul de față, Isus, vorbește despre cărturari și farisei, cari învățau pe oameni Legea, însă fără ca ei să păzească, ceace învățau pe alții. (Mt. 23, 1-3). Învățătura lor e numai de arătare (23, 5), și le place să fie chemați de oameni, cu numele de învățator; însă unul este învățatorul Isus Hristos și unul este părintele, anume cel din cer. Isus îi oprește pe ucenicii săi, ca să se ia după pilda fariseilor. Aceștia căutau cinstea în fața oamenilor și dorința deșartă de a fi chemați dascăli, învățatori.

Ei bine, ce e Legea? E călăuză faptelor noastre. Cine a dat Legea? Dumnezeu. Cărturarii și farisei se sumețeau, ca și cum ei ar fi dători de Lege, și cereau dela oameni, să fie numiți, învățatori. Însă „unul este învățatorul nostru: Isus. El alege pe învățatori din învățășeii săi, și le dă poruncă să învețe pe oameni în numele său. Isus Hristos e mijlocitorul între Dumnezeu și între oameni, „carele s'a dat pe sine preț de răscumpărare.. și spre care sunt pus eu (zice Pavel la I Tim. 2, 5-7), propovăduitor și apostol și învățator neamurilor întru credință și întru adevăr”. Zădărnice se mândrește deci cineva cu învățătura lui și se numește dela sine învățator, căci „ce are omul, ce să nu fi primit, iar dacă a primit, pentru ce să laudă cași cum nu a primit”. (I Corint. 4, 7).

„Și părinte să nu vă chemați vouă pe pământ”... Dumnezeu singur e tatăl nostru. Dela el avem viața trupului și a sufletului. Deci: „dacă sunt tată, unde este cinstea, care mi se cuvine?” (Malahia 1,6).

Suntem noi oprți, să chemăm pe născătorii noștri după trup, cu numele de tată și de mamă, — cu toate că Dumnezeu e tatăl nostru și după trup? Au nu Dumnezeu ne-a dat nouă poruncă în Legea Sa, ca să cinștim pe tații și pe mamele noastre? De altă parte cei ce primesc învățătura, se numesc în Sfânta Scriptură, cu numele de fii. Însă, unde sunt fii, trebuie să fie și părinți: „ascultă fiule învățătura tatălui tău” (Pilde 1, 8). Prin aceasta nu se știrbește dreptul de Părinte al Tatălui din cer. Atunci, pentru ce să nu-i putem chema și în cele sufletești, cu numele de părinte, pe acei ce ne-au născut pe noi în Isus Hristos, la vieța cea creștinească?

„Căci de ați avea zece mii de dascăli întru Hristos, însă nu aveți mulți părinți; căci prin Hristos Isus prin bunăvestire eu (Pavel) v'am născut”. (I Corint. 4, 15). Pavel pe cei din Tesalonic, i-a îndemnat și întărit. „ca un părinte pe fiii săi” (I Tesal. 2, 11). Petru, apostolul, îi botează pe Marcu, și aflându-se amândoi în „Babilonia”, scrie bisericilor din Asia: „închină-se vouă, biserică cea din Vavilon, și Marcu, fiul meu” (I Petru, 5,13).

Deci dacă cineva are fiu, acela este părinte.

Fariseii și cărturarii se mândreau cu știința lor, și cu dela sine drept se cheamau învățatori și părinți, — însă Apostoli și urmașii lor împărtășesc vieța și învățătura lui Isus Hristos, deci ei sunt învățatori și părinți, trimiși de Domnul Noștru „eu v'am ales pe voi și v'am trimis în lume...”

P. Emilian Lemeny

Duhul Sfânt

isvor al apelor vii (Ier. 2, 13)

Duhul Sfânt, isvor de apă vie, care a pus vorbele pe buzele proorocilor, în ziua cincizecua s'a împărțit în limbi de foc aprinzător de inimă peste capetele Apostolilor. Așa se împlinesc cuvintele lui Isus: „Iată eu cu voi voi fi până la sfârșitul veacurilor”. (Mateiu 28, 20). „Foc împărțindu-se spre darea de daruri” după cum spune Pentecostarul. Acum credința Apostolilor devine mai vie, iubirea mai caldă, nădejdea mai tare. Spiritul Sfânt a fecundat sufletele Apostolilor cu „putere de sus” (Luca 24, 29).

Mica oaste, a celui mai mare Împărat, cucerește în această zi 3000 de suflete pentru împărăția nemuririi, întemeind astfel Biserica vie a lui Isus Hristos. Apostolii, spirite fecundate de ceruri și botezate cu botez de foc, au predicat cu limbi de foc dragostea Tatălui, jertfa Fiului, căldura — prin căldura — Duhului Sfânt.

De fapt creștinismul cel dintâiu a fost un soare aprins ce luminează și încălzește peste veacuri, foc întăritor, aprins de Duhul Sfânt, suflete eroice, care, deși puține, au biruit lumea și veacurile, pentru că erau întărite cu puterea Duhului.

Focul acesta a scăzut în sufletele omenirii de azi. Cenușa păcatului vrea să acopere jarul credinței. Ne lipsește credința vie a primilor creștini, iubirea fierbinte și nădejdea lor tare, ne lipsește în general focul Spiritului Sfânt; și în locul Lui, focul patimilor mistuie sufletul rădăcinei omenirii. Noi am aprins în lume focul diavolului ucigător, focul războiului ce a mistuit în flăcări catedralele noastre, focul ce a dus omenirea spre abatorul apocaliptic.

Spirite Sfinte, ce ai botezat pe Apostoli cu botez de foc, aprinde limbile noastre ca să cântăm și să vorbim cu foc, să ne rugăm cu căldură și să plângem.

„Duhul lui Dumnezeu, Duhul slavei, se odihnește peste voi”. (I. Petru 4, 14). Da! Ființa Lui a rămas deapaurarea prezentă cu noi, ca o călăuză cerească a pașilor noștri, ce rădăcesc în această vale a plângerii. Din ziua cincizecua Spiritul Sfânt vrea să ne călăuzească destinul până la sfârșitul veacurilor, spre Ierusalimul ceresc. Dar dintre valurile acestei lumi își scot capul multe călăuze, șerpui

(continuare în pag. 7)

Prietenii sunt hoții timpului

Cine a zis așa?

Poate un răutăcios. Poate, și atunci trebuie să uităm. Dar o mare și înțeleaptă persoană a mai zis: „Cei cari vin să mă vadă îmi fac cinste; cei cari nu vin, îmi fac plăcere”.

Aceasta o poate spune oricine știe cântări prețul fiecărei clipe și zădărnicia atâtor vorbării goale a femeilor leneșe sau a ședințelor cu cafea și țăraboii. Poate în clipele astfel pierdute mulți așteaptă ajutorul meu.

Poate în acel timp zădărnicit, Dumnezeu așteaptă munca sau rugăciunea mea.

Multora îți vine să le spui: „Dacă vrei să-ți pierzi timpul cu orice preț, cel puțin

nu-ți face plăcerea din a face să și-l piardă și alții!”

Iată la ce sunt condamnați și cei ce vreau să muncească: au să îndure flecărerile nestârșite ale trândavilor.

Un proverb zice: „Scapă-mă Doamne de prieteni, că de dușmani mă'ngrijesc eu”.

Dar să nu exagerăm. Caută în prietenie recreația ta plăcută, așa cum o vrea Dumnezeu. Este de un folos nemăsurat conversația între sufletele care se înțeleg și care sunt mari. Dar sunt prieteni și prieteni.

Să-i păstrezi pe cei buni. De ceilalți, roagă-te lui Dumnezeu să te scape.

R. PLUS

Spirite Sfinte

Spirite Sfinte, Lumină lină,
A vieții noastre Dăruitor.
Vină din ceruri, o, vină, vină,
Și fii-ne astăzi Mângăitor.

Am pierdut calea cea bună, dreaptă,
Și'ntru păcate ne am cufundat.
O, vină, vină, toți te așteaptă,
Ca și pe-un Soare prealuminat.

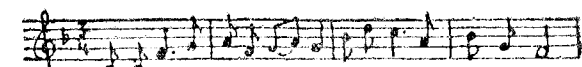
Ne-apasă multe dureri și patimi.

Umblăm cu trudă grele cărări,
O, vină Sfinte strigăm cu lacrimi,
Dă-ne tărie în străimorări.

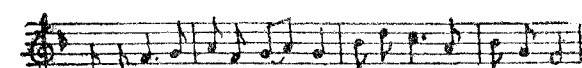
Lumea-i cuprinsă de-o oarbă ură,
Și iadul fierbe îngrozitor.
Vină, o, vină, spre noi te îndură,
Și fii-ne astăzi întăritor.

Spirite Sfinte, Lumină lină,
Spre ceruri sboară al nostru dor.
Vină în lumea de lacrimi plină,
Și fii-ne astăzi mângăitor.

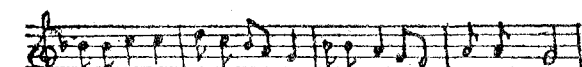
FRAȚI CREȘTINI

Frați creștini din lumea'ntreagă, tre-săriți în cânt voios.

În-to-nali un imn de slavă, toți câți credeți în Hristos.

Înfrățiți-vă popoare dela Răsărit și Apus.

Și ple-cân-du vă ge-nun-chii, cân-tăți Re-gelul Isus.

O Hris-toa-se'n Sfânta Tai-nă, ce do-rești să ne iu-bim.

Dă-ne nouă a Ta pace, dorul Tău să-l împli-nim.

Frați creștini din lumea 'ntreagă

Frați creștini, din lumea'ntreagă, tresăriți în cânt voios, Intonați un imn de slavă, toți câți credeți în Christos. Înfrățiți-vă popoare dela Răsărit și Apus Și plecându-vă genunchii, cântați Regelui Isus!

Refren:

O, Cristoase'n Sfânta Taină, ce dorești să ne iubim, Dă-ne nouă a Ta pace, dorul tău să-l împlinim.

Pentru noi venind pe lume, S'a făcut copil plâpând, Pentru noi murind pe cruce, S'a jertfit ca mielul blând; Iar acum sub chipul pâinii din nou vine pe altar, Și se dă cu totul nouă, s'avem viață, s'avem har.

Sbuciumat de ură mare neamul nostru omenesc, N'are liniște, iar frații între ei se dușmănesc. Potolește Tu furtuna, stinge focul dintre frați, Și fă să sorbim iubirea, la-a Ta masă adunați.

Te rugăm, Cristoase, Doamne, să ne ierți că am greșit, Pentru că streini de Tine, pân' acum nu Te-am iubit; Mișcă inimile noastre ca plângându-și vina lor, Strânse'n juru-Ți să rămână în toți vecii vecilor.

SEMNE DESPRE SFÂRȘITUL LUMII

Intr'adevăr, sfârșitul lumii va fi, însă măsurătoarea vremii până atunci, într-un cântec nu ne este de folos, Dumnezeu a ascuns-o dela mintea noastră. Cel dintâi sfârșit al lumii este sfârșitul omului. Pentru cel ce moare lumea nu mai există. Cu fiecare minut, cu fiecare ceas, cu fiecare zi ne apropiem de sfârșitul lumii noastre personale. De aceea Mântuitorul ne învață să fim gata în toată vremea. *Fiți dar gata, căci Fiul Omului va veni în ceașul în care nici nu vă gândiți.* (Lc. 12, 40). A iscodi viitorul pe care Dumnezeu l-a pus în a noastră pânire, înseamnă a ispiti pe Domnul, de aceea orice prezicere cu privire la tainele lui Dumnezeu, pornită din iscusința omenească, este o nesocotință a lui Dumnezeu, deci un mare păcat.

Dacă noi avem un sfârșit dar neștiut când, apoi și lumea va avea un sfârșit după cum a avut un început. Despre acest lueru Mântuitorul ne-a învățat cu prisosință. „Cum s'a întâmplat în vremea lui Noe, zicea el, tot așa se va întâmpla și la venirea Fiului Omului. După cum era în zilele cele dinainte de potop, când toți mâncau și beau, se însurau și măriaș, până în ziua când Noe a intrat în corabie, și n'au priceput nimic, până când a venit peste ei potopul și i-a înecat pe toți. Așa va fi și la venirea Fiului Omului, ca să judece lumea. De aceea, vegheați asupra sufletelor voastre, pentru că nu puteți să știți în care zi va veni Domnul Isus, ca să vă mai puteți pregăti. (Mat. 24, 37). Și cu toate acestea, el ne-a dat oarecare semne, după care putem să ne călăuzim *cum în ce vreme se va apropia ziua cea mare a dreptei judecați.* Aceasta este mai mult o înmărire a faptului decât o precizare a timpului.

Cel dintâi semn dat de Mântuitorul este propoveduirea Evangheliei la toată lumea. Mai întâi se va propovedui Evanghelia aceasta la toată lumea, ca să slujească de marturie veșnic osânditoare pentru toate neamurile pământului; care nu vor crede, și apoi va fi sfârșitul lumii, ne spune Domnul. (Mat. 24, 14).

Acum Evanghelia s-a propoveduit abia la a treia parte din toată populația pământului. Dacă prin această propoveduire se înțelege încreștinarea tuturor, sau numai să se propoveduiească Evanghelia încât să fie cunoscută de toată lumea, e greu de înțeles, Acum, de bună seamă, că au auzit aproape toți vieșitorii pe fața pământului despre adevărurile învățaturii creștine, unii mai corect, alții mai nelămurit și rătașit.

Sunt unii oameni care se laudă cu numele creștinismului, ca cu orice fel de știință a lumii, dar prin vieța lor îi tăgăduesc puterea prin fapte imorale și cugete viclene. Unii ca aceștia numai speculează cele sfinte. De aceea, Mântuitorul ne-a dat un alt semn care va grăbi sfârșitul lumii: înmulțirea răutăților dintre oameni.

Dacă va zice cineva: Iată aici este Hristos sau acolo, să nu credeți, căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci înșelători, care vor face semne mari și minuni încât vor căuta să înșele chiar și pe cei aleși, dacă le va fi cu putință, Iată v'am spus mai înainte, că dacă vă vor zice: Iată-l în pustie să nu vă duceți acolo; Iată-l retras într-o casă

să nu-i credeți, căci precum iese fulgerul de la răsărit și străbate până la apus, așa va fi venirea Fiului Omului. (Mat. 24, 23-27).

Spre sfârșitul lumii înșelătorii se vor înmulți și se vor specializa în așa fel încât cu foarte mare greutate vor putea fi cunoscuți. Aceștia, prin măiestria vicleșugului se vor ocupa de cele mai sfinte indeletni-

ciri, ca o uriciune suită în locul cel sfânt. Se vor adăposti sub numele creștin, dar cu multă dibăcie îi vor tăgădui puterea, având numai o formă de evlavie. (II Tim. 3, 1-5).

Domnul ne-a arătat un alt semn pentru sfârșitul lumii, zicând: „Veți auzi de războaie și vești de războaie, băgați de seamă să nu vă înspăimântați, căci toate acestea

trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul lumii nu va fi atunci. Se va scula un popor împotriva altui popor, și o împărăție împotriva altei

împărății, și vor fi, pe alocurea, cutremure de pământ, foamete și boală. Dar toate acestea nu vor fi decât începutul durerilor“.

„Atunci vă vor da să fiți chinuți și vă vor omori, și veți fi urâți de toți pentru numele Meu. Atunci mulți vor cădea din credință, se vor vinde unii pe alții și se vor dușmăni între ei, Se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și din pricina înmulțirii fărâdelegilor, dragostea multora se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, numai acela se va mântui“ (Mat. 24, 6-13).

Războaie a fost de când e lumea pe pământ. Ele nu sunt altceva decât efectul răutăților din sufletele oamenilor. Cum focul face să clocotească căldarea, tot așa înlacăra păcatelor face să clocotească de ură toate neamurile pământului, încâ Dumnezeu le lasă să se pedepsească unele pe altele. „Nebunia omului îi sucește calea, spune Scriptura, apoi cârtește împotriva Domnului. (Prov. 19, 3).

Păcatele se pun ca o perdea înaintea ochilor omenești, și nu-i lasă să vadă că „numai vieța cea cinstită înalță popoarele, ne spune Cartea sfântă, iar păcatele le acopere de ocară“. (Prov. 14, 34).

Orice război este un fel de sfârșit al lumii fiindcă prin el își găsesc sfârșitul atâtea vieți omenești. Dar războaiele care vor servi ca semne pentru sfârșitul lumii vor fi mai întinse și de proporții mai mari și mai înverșunate. Și cu toate

(continuare în pag. 7)

BOMBA ATOMICĂ

Fantezie (inchipuire) de G. B. SHAW

Trad. de A. P.

— DUMNEZEU (un moș plin de bunătate, așa cum și-l închipue poporul): Petre!

— PETRU: Poruncește Stăpâne!

— DOMNUL: Ce mai face viermele acela al meu, de pe planeta numită pământ?

— PETRU: Te gândești la om, Doamne?

— DOMNUL: Da, la om. Mai trăiește?

— PETRU (Printr'o lunetă uriașă, începe să cerceteze o părticică îndepărtată a universului): Se pare că trăiește.

— DOMNUL: Și ce face acum?

— PETRU (Privind prin lunetă): Se sbate, se frământă, par'c'ar fi gănganii dintr'un mușuroi răscolit.

— DOMNUL: De ce se frământă, nu poate sta liniștit?

— PETRU: E o faptură păcătoasă. Să am iertare, Doamne. Deși e faptura Ta, dar îmi vine să cred că atunci când i-ai dat viață, nici n'ai bănuț, ce va ajunge cu timpul. Acum bunăoară se trământă mai ales să-și refacă orașele, podurile, fabricile, pe cari le-a nimicit mai deunăzi.

— DOMNUL: Cine?

— PETRU: Viermele numit om. Întâi nimiceste totul, apoi ani de-a rândul asudă clădind. Așa sfârșește de clădit și o ia dela început. Acesta-i jocul la care ține mai mult.

— DOMNUL: Curios. Și îi place?

— PETRU: Așa se vede intrucât îl repetă mereu.

— DOMNUL: Ce faptură ciudată.

— PETRU: Și asta e floare la ureche, Doamne. Eu mă uit la el adesea, când am răgaz. Te crucești văzându-l, leri, de pildă au murit de foame cincizeci de mii de oameni. Inchipuiește-ți, Stăpâne, au

murit de foame, în timp ce pământul e greu de rod, de pomi care-și frâng crengile sub povara fructelor, iar hambarele omului nu mai răzbesc a aduna.

— DOMNUL: Hm! și totuși mor atâtea de foame? Iar cei cari au îi lasă pe ceilalți să piară?

— PETRU: Da, îi lasă. Și aceasta treacă meargă. Dar lor le face mare plăcere să-și asmută tineretul, îmbrăcat în uniforme diferite, unii împotriva altora, ca să se măcelărească. La acest joc, aleg de-o parte cu multă grijă pe cei bolnavi, pe bătrâni și schilozi și nu trimit la moarte de cât pe cei sănătoși. Alegerea o fac doctorii.

— DOMNUL: Dacă-i așa, sunt nebuni de-a binele.

— PETRU: Se poartă, par'c'ar fi copii. Se ceartă și se bat mereu. Fac întruna ghiulele și bombe. Își cheltuesc cu acest joc tot aurul, toate energiile. Din această pricină, tineretul lor nu poate învăța în deajuns ca să fie de folos celorlalți. Trăiesc în întuneric și în sărăcie neagră, deși fiecare în parte știe prea bine, că în loc de ghiulele, cu aceeaș osteneală, ar putea ridica orașe minunate cu grădini încântătoare.

— DOMNUL: Și tu, ce crezi, care-i pricina rătăcirii?

— PETRU: Jocul de-a războiul. Le-a ajuns adevărată patimă. De aici, de sus, e și greu să spui de ce se bat. Poate din dorința neadormită de a mai smulge de la ceilalți o palmă de pământ...

— DOMNUL: E o prostie. Doar pământul e destul de mare și de bogat, ca să-i poată îndestula pe toți.

— PETRU: ... Poate că se bat din pricina îmbrăcămintei. Fiecare

poartă altă uniformă și vorbește altă limbă. De aceea nu se pot suferi. N'au minte nici cât un bob de mac. Se măcelăresc, apoi fac serbări mari la mormintele celor morți și țin mereu discursuri. Se poate spune că omul e faptura cea mai vorbăreț de pe pământ. Da, la așa ceva se pricepe.

— DOMNUL: Ajunge! Eu i-am creat ca să fie fericiți. Ce crezi, cum să le pun capăt smintelei, să le trimit potop, cutremure, ori ai putea să-mi spui ceva mai nou?

— PETRU: Doamne, nu sunt vrednici să piară de mâna ta. Lasă-i să se nimicească singuri! Și așa le face plăcere treaba aceasta. Descopere-le taina materiei, a atomilor. Arată-le cum ar putea s'o desfacă. Ei vor ști că prin noua descoperire pot să-și transforme pământul în paradis, chiar de n'ar munci decât 2-3 ore la zi, că ajutați de ea ar putea trăi fericiți, liberi și bogați, în ținuturi încântătoare și în orașe pline cu grădini minunate. Dar ei nu vor folosi descoperirea pentru așa ceva, ci, cu ajutorul ei, se vor nimici unii pe alții. Ce zici, Stăpâne? E bun planul?

— DOMNUL: Da. (Pe pământ se scurg câțiva ani, ceea ce în raiu nu-i decât un șirag de clipe fugare).

— DOMNUL: Par'că s'a auzit o mică pocnitură.

— PETRU (privește prin univers): Chiar acum a făcut explozie.

— DOMNUL: Ce?

— PETRU: Pământul.

— DOMNUL: Ah, da, pământul de care vorbirăm adineaori. Planeta aceea mititică, care purta viermele numit om.

— PETRU: Da, Doamne. Vieța a pierit de pe Pământ. Acum e o planetă moartă.

— DOMNUL: Nu-i nimic. Las-o să se mai învârtă. Va veni vremea când va fi scoasă din circulație.

Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!

(Marcu 1,15)

Pocăiți-vă! Aceasta este cea dintâi predică a Noului Testament și e și cea din urmă soție a lui Dumnezeu pentru omul păcătos. Prin pocăință păcătosul întâlnește pe Dumnezeu în mila și îndurarea Sa.

Dar cum să împlinim această mare poruncă? Pocăiți-vă, ne predică Biserica prin slujitorii ei. Pocăiți-vă predică toate sectele prin toate orașele și satele. Ba fac și mai mult: merg din casă în casă cu fel de fel de broșuri și îndeamnă pe oameni ca să le cumpere și să le citească ca să vadă în cer tăcirea i-au adus preoții, și spun că dacă nu se leapădă de Biserică nu se vor mântui.

Oare chiar așa să fie cum cred acești oameni cari s'au lepădat de de biserică, cruce, icoane și zic că sunt idoli, iar preoții sunt șarlatani care înșală pe oameni cu învățăturile pe care le dau?

Subsemnatul care scriu acestea am avut de-aface cu fel de fel de oameni de aceștia și pe unii din ei îi compățimesc că îi văd oameni credincioși și s'au lepădat de Biserică cu credința că numai așa se pot mântui dacă se botează a doua oară. Ei n'au știut că Botezul nu se face de două ori, pentru că este scris: „Un Domn, o credință și un botez”. Și nu-i mirare că au fost duși în rătăcire ei care n'au cu-

noscute învățăturile Bisericii și s'au lăsat învățați de predicatorii sectelor. Pentru că eu însumi de-a n'as fi citit Biblia și toate cărțile scoase de Biserică, care explică Biblia, nu știu dacă n'as fi ajuns și eu în careva sectă ascultându-le învățăturile lor. Cum a fost Dumnezeu, în 19 Mai la Cluj la Teatru Maghiar o mare adunare de Martirii lui Iehova și au fost mulți „frați” cum își spun ei, și a fost și public mult din oraș și cum am fost în Cluj m'am dus și eu la adunare și ce am auzit acolo, nu îmi loc în această gazetă să le înșir. Spunea predicatorul lor ungu de la București, că preoții sunt ca negustorii care vând marfa din prăvălie și pe ușă prăvăliei scrie marfă bună, dar ei dinătru vând altă marfă, adică învățături false. Am văzut că s'au vândut și o mulțime de broșuri de ale lor și mai aveau încă și o mulțime de pachete cu broșuri și m'am gândit atunci că la noi să face prea puțin mai ales în răspândirea cărților. Dacă sectarii se duc din casă în casă cu broșuri și reviste și le răspândesc, de ce nu o fac aceasta la noi preoții și credincioșii pentru că e datoria lor să fie „lumină lumii și povătuitori celor fără de minte” (Rom 3, 20).

plugarul Gr. Peteanu

Bucuria deplină

— Ce ai Ioane că ești așa de vesel? — îl întreabă Vasile.

Ion — D'apoi lasă că destul suntem și supărați.

Vasile: — Ai dreptate. Dar totuși aș vrea să știu pricina. Poate ești mulțumit că ai sămănat destul?

Ion: Ba. Căci doar căși nu sămăna și totuși nu sunt fericiți.

Vasile: Poate ai aflat o comoară?

Ion: Ai dreptate. Am aflat o comoară, dar nu de acelea, de cari se bucură cei lacomi după averi.

Vasile: — Ce fel de comoară ai aflat? Poate ai auzit Cuvântul lui Dumnezeu, care e cea mai mare comoară?

Ion: — Da, însă nu m'am îndestulit numai să ascult cuvântul lui Dumnezeu, ci l'am și împlinit.

Vasile: — Te rog frate, să-mi vorbești mai limpede.

Ion: — Dacă te interesează, îți îți spun, poate că-ți va folosi și ție. Sunt atât de vesel, fiindcă auzind predica Părintelui, în care ne îndemna să ne curățim sufletul prin spovedanie, mi-am luat inima în dinți și m'am dus și m'am spovedit. Acum nu m'aș schimba nici cu împăratul. Să fi primit toată averea din lume, n'aș fi mai fericit.

Vasile: — Acum înțeleg bucuria ta. Și eu aș vrea să o am. Dar îți spun drept, că deși nu m'am spovedit de mulți ani, dar totuși nu mă pot hotărî să mă spovedesc.

Ion: — Așa am fost și eu. Dar am învins toate împotrivirile și acum

aș vrea să îndemn pe toți la spovedanie, ca toți să afe bucuria pe care am aflat-o eu.

Vasile: Eu mă îndoiesc, că tu într'adevăr ai primit iertarea păcatelor. Nu cumva o fi numai o închipuire a ta? — Doar cei nebuni se bucură de lucruri închipuite.

Ion: — Te înșeli amar, frate Vasile, când crezi că bucuria mea ar fi zădărnică.

Vasile: — Eu știu un lucru: Anume, că numai Dumnezeu poate ierta păcatele oamenilor.

Ion: — Adevărat ai spus. Preoții când iartă păcatele, o fac aceasta nu cu puterea lor, ci cu puterea primită de la Dumnezeu. Tu crezi în Scriptură. Ei bine; te rog să cauți la Evanghelistul Ioan, 20, 22 Acolo scrie așa: „Și acestea zicând (Isus) a suflat (peste Apostoli) și a zis: Luați Spirit Sfânt. Căroră veți ierta păcatele se vor ierta și căroră le veți ține așezate le veți ține așezate.”

Așadar tocmai fiindcă nici un om nu poate ierta păcatele cu puterea sa, Domnul Isus a dat Apostolilor Spirit Sfânt, ca așa tot ce vor ierta ei să fie iertat de Dumnezeu. Te stătuiesc, deci frate Vasile, ca să mergi să te spovedești și totdeauna să zici înainte de spovedanie: „Eu păcătosul mă spovedesc lui Dumnezeu și ție Părinte care ești în locul lui Dumnezeu..” ca astfel să nu pierzi din vedere acest mare adevăr, că preotul ține locul lui Dumnezeu și iartă păcatele cu puterea primită de la Dumnezeu.

Vasile: Acum încep a înțelege ceea ce nu înțelegeam până aci. Dar mai am și alte îndoieli și fiindcă văd că îmi răspunzi bine, voi veni la tine acasă, doar' doar' mă voi putea hotărî să-ți urmez statul și fapta ta.

Ion: — Te aștept cu plăcere și bucurie să-ți dea și ție bucuria deplină.

Păr. Simeon Chiștu

Inchinători la „Baal”

Va veni vremea, când învățătura oea sănătoasă nu o vor primi, ci după poftă își vor alege loruși învățături, cari le vor gădăni urechile (II Tim. 4,3).

Și azi, ca întotdeauna, o luptă crâncenă se dă între bine și rău, lumină și întunerec, inger și diavol, între închinătorii la mamona, lume, idoli și închinătorii lui Dumnezeu.

— Inchinătorii la idoli — slujitorii ai întunerecului, ai duhului rău — sunt cei ce în gând, vorbă și faptă se fac prieteni cu lumea (judecă, vorbesc și se poartă după cum vrea lumea!) chiar de nu se declară a fi dușmanii direcți ai lui Dumnezeu. Deoarece sfântul Duh vorbește lămurit în Biblie, că „oricine va vrea să fie prieten cu lumea, vrăjmașul lui Dumnezeu se face” (Isac 4,4).

Cine sunt, așa dar, închinătorii la idoli? Aceia cari trăesc păgănește: umblând în necurății, poftă role beții și petrecerii, ne spune aceiași S. Scriptură la I Petru 4,3 adăugând în continuare că „aceștia sunt slujbe idolești, pe cari Dumnezeu le urăște”.

Că faptele necurate și bețiile ar fi slujbe idolești în onoarea zeiței Venus și a lui Bacus, toată lumea creștină recunoaște. Sunt prea puțini aceia, cari măcar de formă, să nu le și condamne. Dar că petrecerile cu dans, adică balurile, încă ar fi tot niște slujbe idolești, iar cei ce le săvârșesc: slujitorii ai idolilor, durere sunt încă mulți cari nu vre u să înțeleagă, cu toate că S. Scriptură vorbește clar: „Să nu fiți slujitorii idoliilor, ca unii, precum este scris: Șezut-a poporul de a mânca și a beut și s'a boulat să joace” (I Cor. 10,7).

„Urâciuna pustirii” mai nou se pare că „s'a așezat în loc sfânt, unde nu se cade” (Mat. 24,15 și Marcu 13,14) deoarece acest fel de slujbe idolești se organizează nu numai de către inconștii și necredincioși, ci

de către diferite organizații și societăți cari își zic culturale și religioase, ba chiar și de către cei ce reprezintă instituții — în numele acelor instituții! — cari ar trebui să rămână sfinte și nepătate, cum este școala și Biserica.

Nu ne miră faptul că indivizi irresponsabili se fac apostoli ai acestor fel de închinări idolești. Nici masca filantropiei pe care o îmbracă, asemenea lupului în piele de oaie, ca aceste închinări idolești să fie mai căutate, mai justificate. Nici vesmântul fals al religiozității, ca să poată atrage la ele și pe cei de bună credință. Ne miră însă, stăm incremențiți, când la accesul fel de slujbe idolești este angajată oficial Școala și Biserica. Da, acest lucru de necrezut, ne dă de gândit.

Acei cari doresc lămuriri mai precise în legătură cu dansul în sine, ori dansul filantropic și religios, să citească lucrarea: „Modă și dans” tipărită cu aprobarea și binecuvântarea Sf. Episcopiei de Iași, la Institutul creștin „Presă Bună”. Prin rândurile scrise de aci, n'am voit să facem altceva, decât mici complectări cari nu sunt tipărite în acea carte.

Alături de zeul „Baal” și „Baal” (cum vă place), alături de „Bachus” și „Venus”, un nou zeu es e scormonit din cenușa uitării; un tineret care nu știe ce vrea, încearcă să-i ridice altare, să-i recruteze închinători și preoți. Este zeița Thalia! În 27 Iulie a. tr., în sala Cam. de Comerț s'a ținut un concurs: Tineri talente dornice a sluji pe altarul Thaliei (teatru, canto, orchestra, dans) înscrieți-vă la concurs!

După cultul Banului și al Trupului, cumisuri, stranduri, sporturi (cu ori ce preț, fără alegere) suntem în plină ofensivă de luptă

impotriva singurului Dumnezeu adevărat și să ne mai mirăm că Ei își întoarce Fața Sa îndurătoare dinșpre noi? Că războiul s'a sărșit, dar mizeria crește, răutatea se întefeste, desfrâul rânjește diabolic și triumfător... Căci în vreme ce apostolul dorm, Iuda cu ceata lui se apropie, infernul își scutură porțile, trimite emisori ca să prindă suflete în mreajele lor, să le târască, să le înghită și inee în potopul de imoralitate ce isvorește din moda hainelor decoitate, transparente și fără de rușine, a spectacolelor imunde, duhoarei pe care o răspândesc cărțile zise ușoare și distractive, cloaca în care se bălăcește lumea la stranduri, ca și la baluri, de altfel, unde nu există nici măcar scuza apei, a căldurilor de vară, ori a inotului...

Popor creștin, până când veți ezita și veți șchiopăta în a alege calea? Dacă Domnul este Dumnezeul vostru mergeți după El, iar dacă Baal este, urmați-l (3. Imp 18,21). Acum să alegeți cui vreți să slujești! Lepadați idolul și slujbele idolești! Temeți-vă de Domnul și-i slujiți lui cu credință și curățenie.

Eu și casa mea Domnului vom sluji, că este sfânt (Is. N. 24,14-15).

Prof. FILOTEA DUMBRAVA

Sârmele de telefon... imorale

În anul 1881 s'a pus în funcțiune la Berlin primul serviciu de telefoane. Pe atunci se discuta planul de a așeza stâlpi sârmele pe acoperișul caselor. Planul n'a reușit din cauza opoziției multor proprietari de case. O doamnă, mamă a trei fiice, a trimis o plângere deosebit de tare, în care spunea următoarele: „La fel ca mine trebuie să fie cazul a multe familii. Am trei fiice cari dorm în mansardă. În nici o împrejurare nu voi suporta ca pușcarea lor să fie periclitată prin convorbiri imorale duse prin sârmele de deasupra capului lor...”

Adevărata rugăciune

Fiecare rugăciune adevărată este o luptă cu moartea și o tăgăduire a morții. Fiecare rugăciune adevărată este o luptă pentru viață și o recunoaștere a vieții.

Adevărata rugăciune este aceea care te face mai tare decât moartea; prin care învingi frica și groaza morții.

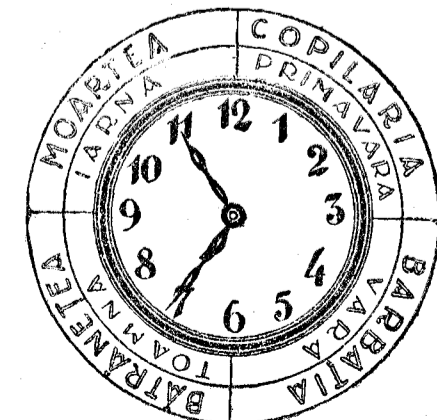
Dacă te ridici, dela rugăciune și simți aceaștrică de moarte ca și mai înainte, atunci să-ți că rugăciunea nu ți-a fost adevărata!

Iar dacă te ridici dela rugăciune, și simți o nepăsare față de moarte, atunci să-ți, că rugăciunea ți-a fost adevărata.

Ș dacă te ridici dela rugăciune, și simți o dorință pentru unirea cât mai repede cu adevărata Viață, atunci să-ți că rugăciunea ta este o biruință.

N. Veimirovici

Când îți va suna ceasul?

Priveghoași și vă rugați, că nu știți ziua nici ceasul, în care Fiul Omului va veni (Matei 25,13)

Insemnări creștine

de prof. E. Naghiu

Sub acest titlu ne propunem să însemnăm pe scurt săptămână de săptămână, faptele bisericesti și creștinești mai importante din zilele noastre. Nu vom trece cu vederea nici știrile mai deosebite din țară și lumea întreagă.

Papa Pius XII a îndemnat întreaga creștinătate ca la alegerile ce se fac aproape în toate țările să se voteze pentru acei candidați cari se obligă să respecte drepturile lui Dumnezeu și ale Bisericii.

Rezultatul alegerilor din Franța și Italia arată că cei mai

mulți oameni ascultă de îndemnul bun al slujitorilor Evangheliei lui Hristos.

Patriarhul Nicodim

I. P. S. Patriarh Nicodim Munteanu a împlinit 80 de ani. Cu acest prilej s'a tipărit un volum omagial în care a scris câteva rânduri chiar M. Sa Regele Mihai I. Înaltul Prelat e originar din Pipirig, de lângă Târgul Neamului. A studiat în Rusia, ajungând un foarte bun cunoscător al limbii ruse.

De tânăr s'a consacrat vieții

călugărești. În liniștea mănăstirii a tradus o întreagă serie de cărți din limba rusă.

Deși are peste 80 de primăveri e încă în plină activitate.

Înaltul Prelat muncește și acum din straja dimineții și până în noapte.

Cu prilejul sărbătoririi a asistat și I. P. S. Sa Alexandru Cisar, Mitropolitul romano-catolic al României. I. P. S. Patriarh cunoaște bine pe răposatul episcop romano-catolic al Iașilor, Mons. Robu cu care vorbea adesea.

Cu multă bucurie amintim că I. P. S. Patriarhul este pentru unirea bisericilor. A declarat unui ziarist italian că cele două biserici (catolică și ortodoxă), se vor uni. Spunea că această unire se va face într'un viitor mai îndepărtat. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca acea unire cât mai repede să se facă pentru ca să fie „o turmă și un păstor“ „ca toți să fie una“ (Ioan 17, 21).

Înștiințăm din nou cititorii gazetei

Cei cari ne trimit bani în abonament, să știe că li se socotește bun plătit la atâtea numere de gazetă, după ce valoare reprezintă sumele la data primirii banilor, deoarece și noi atunci folosim banii când îi primim.

Cine dorește a fi abonat la gazeta noastră, este rugat ca îndată ce primește acest număr să ne achite fie personal fie prin mandat poștal sau prin Cecul poștal Nr. 40646, pe cel puțin 3 luni.

Cine ne scrie sau trimite bani și are pe adresă un număr, este rugat să ne scrie și numărul sub care primește gazeta, pentru a fi aflat mai ușor în registrele noastre.

Cine este abonat nou să ne scrie aceasta. Dacă cineva primește 2 exemplare cu adrese separată să ne anunțe și de aceasta.

Cei cari primesc mai multe numere, preoții, colportorii, comisionarii sau depozitarii, sunt rugați ca să încaseze prețul gazetei și tot la 2 luni cel puțin să ne trimită banii. La credincioșii noștri cari ne desfac gazeta li se trimite tot la 10 ex. câte unul în plus în folosul propriu pentru cheltuielile și oboseala depusă. La profesioniști, după tarif.

Amintim încă un lucru. După August 1940 când a trebuit să întrerupem apariția gazetei, aproape nimeni

nu ne-a mai trimis abonamentele restante, așa că noi cei cari am îndrăznit a scoate această gazetă abia în trei ani am putut termina plata datorriilor rămase cu această gazetă, căci restanțierii erau mulți, mai ales țărânii cari aveau obiceiul a ne achita abonamentul toamna.

Nu somăm acum pe nimeni pentru acestea plăți, deși mulți ne datorează abonamentul pe 1, 2 și chiar 3 ani, dar le facem un călduros apel acelor cari își amintesc că ar avea restanță și ar fi plătit dacă nu i-ar fi împiedecat soarta prin care am trecut toți, și acum vreau să plătească, să ne trimită cât vor afla de bine și socotesc că acoperă datoria în valoarea banilor de azi.

Cine, după registrele noastre, la data de 30 August 1940 când am sistat apariția gazetei avea plătit abonamentul înainte, noi îl socotim bun plătit în valoarea banilor de atunci, adică 100 Lei anual și 2 Lei numărul de gazetă.

Fraților! Dacă astăzi ușa mântuirii ne este încă deschisă, să nu zăbovim a intra la ospațul sufletesc ce ni se îmbeie. Măine poate să fie prea târziu. Am scrie noi despre mântuire, dar nu se va putea, așiciti dvoastră, dar nu veți avea ce.

Adunare creștinească la Cluj

În sărbătorile Rusaliilor, Duminică și Luni (9 și 10 Iunie a. c.) se va ține la noua și încăpătoare Biserica „Bunavestire“ din Cluj, cartierul Iris, o mare adunare duhovnicească, pentru:

1. Însemnătatea nespus de mare a sărbătorii Venirii Duhului Sfânt.

2. Pentru că la această sărbătoare am socotit potrivit a ne aduna la un loc cât mai mulți frați și surori din „Ordul Sfintei Pocăințe“ și „Oastea Domnului“, barem cei din județul Cluj, ca să ne mai întărim în credință prin învățături, cântări și rugăciuni fierbinți, chemând să vină asupra noastră Duhul Sfânt, Mângâietorul.

3. Cu această ocazie sunt chemați toți cititorii buni ai acestei gazete, cari pot să vină, pentru a sărbători împreună cu noi, Îmbucurătorul eveniment de biruință a Duhului Sfânt, că reappare iar gazeta „Vieța Creștină“. Scriitorii acestei gazete doresc a se sfătui cu cititorii ei, cum cred unii și alții a se întocmi mai bine această foaie de „Solie a mântuirii“, pentru a fi oricărui om care o ia în mână, alături de Sf. Scriptură, cea mai bună și sigură călăuză pe calea acestei vieți.

De hrană pentru trup fiecare se va îngriji de sine.

Frații și surorile din Cluj se vor îngriji de simplul loc de adăpost și odihnă pentru zi, precum și dormit modest peste noapte.

Prezentarea se va face la Tipografia „Vieța Creștină“ din cartierul Iris, din fața Bisericii. Aici oaspeții vor afla locul unde vor fi așezați și vor primi programul sărbătorilor și broșura cu cântările și rugăciunile cari în mod special se vor face în aceste Sfinte zile.

Program creștinesc recreativ de seară pregătesc voluntarii tineri din localitate angajați în slujba Domnului. Se vor prezenta apoi frumoase filme religioase din Biblie, Vieța lui Isus și a sfinților.

Veniți frați, veniți surori,
Veniți prieteni cititori,
Veniți de luați Lumină
Trăind vieța creștină.

Fel de fel

† Păr. Laurențiu Curea, consilier al eparhiei ortodoxe a Clujului, un mare prieten și binevoitor al ziarului nostru, după 64 ani de vieță și 40 preoție, a adormit întru Domnul la 26 Mai. Dumnezeu să-l odihnească.

Puternic cutremur de pământ s'a înregistrat în Turcia; 11 sate au fost șterse de pe fața pământului, 250 morți. Un alt cutremur a fost în Elveția.

Noi monede metalice de 500, 1000 și 2000 Lei se vor bate curând.

Alegeri generale s'au făcut zilele acestea în Franța, Olanda și Italia. În toate țările majoritatea voturilor au avut-o partidele creștine. În Italia majoritarii au avut cu peste 3.000.000 voturi.

Românii din America au construit un mare vas de război.

Un tren, care nu face sgomot, se va pune curând în circulație la Paris.

Căminul Studențesc „Avram Iancu“ din Cluj, a fost devastat de răufăcători în noaptea de 28 Mai.

Sărbătorirea unui copac: La Riga din Rusia a fost sărbătorit ju-

bileul al unui copac, sădit de Petru cel Mare, acum 225 ani.

Călătoriile pe C.F.R. ale I. O. V.-iștilor, credem, vor fi reglementate în curând prin Centrala Casei I. O. V.

Radio Londra spune că dacă ar izbucni un al treilea război mondial nu va putea dura decât câteva minute.

Ploaie torențială, rupere de nori și furtună s'a deslășuit în 3 Iunie pe Valea Jiului. Apele au făcut stricăciuni mari, întrerupând linia ferată Lupeni-Simeria.

Danemarca, Suedia și Norvegia anunță că au plus de alimente, cari stau la dispoziția țărilor cu recoltă slabă.

Un noi războiu a început de câteva zile între trupele persane și kirzane. Dar când vor ascuța oame-nii porunca lui Dumnezeu: să iubești pe aproapele tău!...

Reuniunea corală Română Unită din Cluj, va da un mare concert religios în 8 Iunie ora 18, la bis. Universității. Acompaniament de orgă.

A apărut:

Ora de adorație de P. Emilian Lemeny, meditații și cântări euharistice, Librăria Diecezană, Cluj — Preț 4000 lei—128 pagini.

Cărți de rugăciuni mici și mari întocmite de par. prof. Teofil Bahbanu, se găsesc la administrația gazetei: Iorga 6-8. Legat cu 4000 lei — 300 pag.; mai mici și broșate cu 700 lei — 110 pagini.

A V I Z

Am dori să avem în fiecare oraș și sat câte un reprezentant al „Vieții Creștine“, care să se ocupe în mod special de răspândirea tipăriturilor noastre. Cel cari își oferă serviciile la această sfântă, s'au misionară de Apostolat, să ne scrie în ce condiții pot face acest serviciu, și să ne trimită numele, domiciliul stabil și datele personale, împreună cu o adresă de recomandare dela autoritatea bisericăască.

Pentru cei cari ne vor trimite și 2 fotografii legalizate de preotul paroh sau primarul și notarul comunei, se vom da și carnet de legitimație ca reprezentant al nostru.

Răspundem:

celor ce ne cer împrumuturi în legătură cu trăirea vieții creștine: credința și morala. Cel ce ne scriu să menționeze numele sub care doresc să primească răspunsul.

T. La rugăciune să participăm cu întreg sufletul și corpul nostru. Cea mai frumoasă poziție a mâinilor este aceea pe care ne-a învățat-o mama: spre cer.

I. E. N. Lugoj. Am primit manuscrisele. Mulțumim. Vor apare treptat după posibilități.

P. I. Micle B. Sunt speranțe bune pentru editare. S'a scris în cauză păr. P. I.

Numărul viitor apare la data de 23 Iunie. Atunci vom răspunde la scrisorile mai deosebite și vom începe a publica sumele primite ca sprijin sau abonament la gazetă.

ATENȚIUNE! Pe lângă adresele abonaților vechi, s'a mai trimis acest număr și la adresele cari ni s'au propus sau recomandat de alți binevoitori. Cine însă nu dorește a fi abonat la „Vieța Creștină“, îl rugăm *necondiționat* să binevoiască a ne trimite acest număr de gazetă înapoi, întrucât am tipărit puține și ne costă mult, și am vrea să-l trimitem acest exemplar altora pe care poate i-ar interesa și s'ar abona.